

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΒΕΝΤΑΛΙΑ ✕

Οι βεντάλιες άπρακτίτητο συμπλήρωμα της γυναικείας τουαλέττας. — Βουβή έρωτική συνεννόησης. — Οι διάφορες θέσεις της βεντάλιας άλλοτε και τώρα, κλπ. κλπ.

Η βεντάλια δεν είνε πιά της μόδας ούτε το καλοκαίρι για τη ζέση, ούτε τον χειμώνα στους χορούς. Άλλοτε όμως; Δεν μπορούσε να ένοση η γυναίκα χωρίς βεντάλια. ήταν ένα απαραίτητο συμπλήρωμα της τουαλέττας της. Μιά γυναίκα μπορούσε να βγή χωρίς καπέλλο όχι όμως και χωρίς βεντάλια. Και ήταν αληθινό στόλιμα ή βεντάλια για μία κυρία ή μία δεσποινίδα! Είτε από φτερά ήταν καμωμένη, είτε από έλεφαντοκόκκαλο είτε και από άπλο άκομη έξλο ζωγραφισμένο, πόση λεπτή τέχνη χρειαζότανε για να γίνει! Τά κινέζικα ιδίως ήταν θαυμάσια. Ό,τι μπορούσε κανείς να φαντασθή έβλεπε ζωγραφισμένα επάνω στο πανί των: Έρωτικές σηνές, παλαγάλους, κήτους, άνθη, ψάρια, περίεργα δέντρα, παραδείσια πουλιά, και πλήθος άλλα πράγματα, τά πιο παράξενα και φανταστικά.

Η βεντάλια ήταν κατ' αρχάς μία δέση από φτερά (παγωνιού και όχι χήνας βέβαια) με τά όποια οι δούλοι άερίζαν τους κυριούς των, οι σύζυγοι τάς συζύγους των, οι νέοι τίς φίλες των. Η πρώτες αυτές βεντάλιες ήταν τεραστίων διαστάσεων (σαν αυτές που μεταχειρίζονται ακόμη στην Άφρική και τάς Ινδίας) κατόπιν έμικρυναν και άρχισαν να γίνονται από μετάξι, μουσελίνα και χαρτί. Και ένω στην άρχή η βεντάλια έρητιέμε για ν' αερίξη στο τέλος σκητήνησε... έρωτικός τηλεγράφος. Τηλέγραφος άνωτερος και άπ' των μαντηλιών, που θα μπορούσε να ξεγελάση την προσοχή όποιουδήποτε. Η βεντάλια κατήντησε λοιπόν να είνε στά χέρια της γυναικας ό,τι η πέννα για τον δημοσιογράφο, ό κώδιξ για τον δικηγόρο και τό θεωρόμετρο για τον γιατρό. Φυσικά την βουβή αλλά τέλεια γλώσσα της βενταλιοτηλεγραφίας την εφύηξε μία γυναίκα, βαρόνη γαλλίδα του 18ου αιώνας, ή όποια έγραψε ειδικό βιβλίον έπιγραφόμενον: <Η βενταλιογραφία, ήτοι οι 300 θέσεις της βεντάλιας, ήγουν τό μέσον της συνεννόησης με την βεντάλια κατά 300 διαφόρους τρόπους>.

Δεν είνε δυνατόν βέβαια ν' αναφέρουμε και τίς 300 αυτές θέσεις διότι τότε θα έπρεπε ν' αντιγράψουμε όλο τό βιβλίον. Θάναφέρουμε λοιπόν μερικές, τίς άραιότερες, για να μάθουν οι σημερινές γυναίκες πώς οι παλαιότερες όμορφές τους ήταν περισσότερο τελειοποιημένες σε μερικά ζητήματα.

1η) θέσις. Βεντάλια έντελώς κλεισμένη και στηριγμένη στά χείλη σημαίνει: Μην μου γνέφετε, κύριε, γιατί μās πήραν χαμπάρι.

2α) Βεντάλια έντελώς άνοιγμένη και ταρασσομένη μετά βίας σημαίνει άγανάκτησι και ζηλοτυπία και μεταφράζεται: Άθλιε! παληάνθρωπε! μπρός στά μάτια μου με άπατάς! έννοια σου και θά λογαριαστούμε!

3η) Όταν κινείται άόγα ή βεντάλια μεταφράζεται: σε αγαπού τραλλά και μάταια θά προσπαθήσαν τά χείλη μου να έξφράσουν τον έρωτά μου.

4η) Άνοιγμένη έμπρός στο πρόσωπο, έξηγείται κατά γράμμα ως έξής: Κύριε, κάνετε μου τη χάρι ή με κυττάτε λιγότερο, γιατί μου είσθε όκληρός, αντιπαθητικός. —Και ή έλευθέρα μεταφρασις: Δεν θέλω να με βλέπετε σεις, άλλ' εμένα μ' άρέσει να σās βλέπω.

5η) Κατά τό ήμισυ άνοιγμένη και κατά τό ήμισυ κλειστή φανερώνει καρδιά που άνιρρρέπει μεταξύ του ναι και του όχι και έξηγείται: —Ποιός ξέρει! για να ιδούμε, θά μείνετε σταθερός, θά με ζητήσετε άπ' τον πατέρα, θά έχετε χοήματα κ.τ.λ. (Η θέσις αυτή είνε ή χειρότερη άπ' όλες για τον άντρα προς τον όποιον απευθύνεται τό σύνθημα).

6η) Βεντάλια άναποδογυρισμένη, ή λαβή προς τά πάνω και τά φτερά, τό μετάξι, τό χαρτί προς τά κάτω, σημαίνει περιφρόνησι, υπερβολική άπέχθεια και μεταφράζεται: Κύριε μεταξύ μας υπάρχει άβυσσος!

7η) Όταν είνε κλεισμένη ή βεντάλια και βαλμένη στά γόνατα φανερώνει: Είμαι εύχαριστημένη από σās: να είστε σταθερός και θά με βρήτε πάντα σταθερή και μένα.

8η) Κλεισμένη και κινουμένη όριζοντίως επάνω στην κνήμη, σε θεωρείο ή σε οϊδηότε άλλο κáθισμα έξηγείται: Κύριε, μη φαντάζεσε ότι θά με κοροϊδέψετε! τά έξω εγώ αυτά.

9η) Όταν κινείται με τό άριστορό χέρι δείχνει έρωτα, εύχαριστη, ικανοποίησι, εύτυχία.

10η) Κινουμένη με τό δεξι σημαίνει απέχθεια, ενόχλησι, στενο-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΧΙΝΟΠΩΡΟ

Θά ρθώ τό βοάδν' τά με καρτερήσ
δπως την Άνοιξη την περασμένη, μονοπάτι,
που έχεις ορθάνοιχη την πύλη ενός ναού
στον κάθε κοιρασμένο, άγρό διαβάτη.

Στό μονακό σου δέντρο θά σταθώ,
στη γρόφωμη την πέτρα θά καθήσω,
και τρώγοντας του δειλινού μου τό γρωμί,
την δλη μου ζωή θ' άναμετόσω.

Κάθε ποί από τό δέντρο θά κυλούν
τά φύλλα στην ποδιά μου ροιτωμένα,
να μου ίσοροούν τά παραμύθια τά παλιά
που πριν τελειώσουν άρθσαν θλιμμένα.

Και σ' θά συλλογίσαι τίς ζωές,
όσες άνέβασες ψηλά στο έρημοκκλήσι,
όσες στη μέση έμειναν, όσες στην άρχή,
κι' όσες δεν πρόαχαιαν άπ' την αύγή ως τη δύση.

Κι' έτσι θά περιμένο ως να φανή
στη βουβή τη θλήρη ή άποσπερήσις
να δώ γράντιε τη γαλήνη σου
νάν την ξεπτά της εκκλησιάς σου ή ερημίτης.

Αιμιλία Στ. Δάφνη

ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙΑ

Είται στά έρημοκκλήσια που γρομίζονται
θλιμμένες Παναγιές, χλομές εικότες,
και μονάχα άραπάνε τά άρροισιούδα:
χοινάκια, κυκλάμιες, σπάτια, άνεμόνες.

Σά θυματήρια άρροτικά κι' έρημηρα,
σκόρπια ή δεμένα σ' άεγχο στεφάνι,
την άνδνή τους την γρηή σκορπίζοντε
μνημοαχώντας σ' αύτο λυβάν.

Ά! όποιος πάει εκεί με τ' άγροισιούδα
στο πρώτο άγγεμά του άνοίγει ή πόρτα,
που όλόγυρα οι φωλιές την έπιλουρίαντε,
της λιμοισιάς την κέντησαν τά χόρτα.

Άνογει ή πόρτα έτσι όποιον ανείθεισε
να την άνοίξη μόνον ό άγροας,
σάμπος να την άνοίξη ή Παναγία
με την άνησυχία γ'ενεκάς μητέρας.

Χαροκαμένης γρηάς, που τη λιμοδόντησαν
στο έμο φτωχικό της και προσμένε,
κάποιους κάρθοντε πέρ' από μία θάλασσα
αίώνα σκεπτική, φουγονταισιόει...

Λάμπρος Πορφύρας

11η) Όταν κλείνει με μία μόνον απότομη βίαιη κίνηση μεταφράζεται: Έλάτε άδριο, σήμερα, τό βράδυ, την συνηθισμένη ώρα' σας περιμένο. Όρεβουάφ.

12η) Όταν κλείνει με δυο κινήσεις: Μην έλθετε γιατί μās ανεκάλυψαν' μās έπβλέπει ό... τύραννος, ό πατέρας, ή θεία, ό άδελφός, ή γιαγιά και ούτω καθεξής.

Συμπέρασμα: πολύ μεροδεμένη γλώσσα συνεννόησης θά μου πητε για έναν σημερινό άνθρωπο πρακτικό, που θέλει να τελειώνει γλήγορα και άκοπα τίς δουλειές του. Συμφωνώ! και όμως οι παλαιότεροι συνεννοούντο θαυμάσια με τη βεντάλια και έπειτα, τι να σās πω, ή βουβή αυτή γλώσσα ελεγε και κάποια ποιήσι την όποια δεν έχουν σήμερα οι άνάλογες συνθηματικές έρωτικές γλώσσες.